

Μιχάλης Δημ. Φακίνος

Ο θάνατος είναι θύρα προς την αιωνιότητα... κι εμείς, πρόσκαιροι σε τούτη τη ζωή, πορευόμαστε για να την συναντήσουμε.

Λίγοι άνθρωποι αφήνουν πεθαίνοντας το σημάδι τους ανεξίτηλο, όχι μόνο σε όσους τους αγάπησαν, αλλά παντού.

Η κλεψύδρα της ζωής του Μιχάλη Φακίνου έσταξε την ύστατη σταλαγματιά της το πρωί της 15ης Μαρτίου και το νησί μας στερήθηκε τον άνθρωπο που, επί δεκαετίες, υπήρξε μία από τις κεντρικότερες φυσιογνωμίες της Τέχνης και των Γραμμάτων, όχι μόνο της Νάξου, αλλά και του ευρύτερου χώρου.

Γεννήθηκε τον Ιανουάριο του 1940 και όσοι τον γνώρισαν ομολογούν ότι κύριο χαρακτηριστικό του γνώρισμα ήταν η προσφορά και το καλόγνωμο μίλημα προς όλους.

Μέσα στη περιδιάβαση των δύστροπων παιδικών και εφηβικών χρόνων εκείνης της εποχής,

ο Μιχάλης πορεύτηκε με σωστή ανατροφή, ήθος και ζήλο για μάθηση και με πολύμοχθο αγώνα κατάφερε να ανέβει τα δύσκολα σκαλοπάτια της ζωής, υπηρετώντας με αγάπη, υπευθυνότητα και περίσσιο ενθουσιασμό κάθε δημιουργική του επιδίωξη.

Ο εκλιπών μπόρεσε να διαβεί τις πάμπολλες συμπληγάδες του βίου με θάρρος, ακεραιότητα και αποφασιστικότητα, προτάσσοντας στις όποιες αντιξοότητες της ζωής μια ξεχωριστή ασπίδα αξιών. Αξίες που

μπολιάστηκαν στα νάματα των πατροπαράδοτων γαλουχημάτων και διδαχών.

Ακολουθώντας σε κάθε βήμα του τα παραδοσιακά Ναξιώτικα ήθη και έθιμα, πάντα προσπαθούσε με ξεχωριστό ζήλο, μέσα από τη δημοσιογραφική και κυρίως εκδοτική του εργασία, να τα προβάλλει, όχι μόνο στο Ναξιακό περιβάλλον, αλλά και στον ευρύτερο ελληνικό κοινωνικό και πολιτιστικό μας χώρο.

Πορεύτηκε, ακολουθώντας πιστά την πρώτη πανανθρώπινη αρετή, την αγάπη προς τον πλησίον του. Αγάπη που τη φανέρωνε με έμπρακτη στοργή και ενδιαφέρον προς τον συνάνθρωπο.

Αυτή τη φιλόξενη αγάπη (και μάλιστα δίχως οικονομικό συμφέρον) επιδείκνυε πάντοτε σε όποιον Ναξιώτη χρειάστηκε την εκδοτική επιχείρησή του: «Graphopress ΕΠΕ».

Ο Μιχάλης Φακίνος, με ευρηματικό δημιουργικό πάθος, διέγραψε μια μακρά και λαμπρή πορεία στον εκδοτικό χώρο, συνεισφέροντας στην αξιοπιστία και στην εγκυρότητα της δημοσιογραφίας με τη γνώση, την πείρα και το δημόσιο ήθος του.

Τα ηθικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της προσωπικότητάς του θα συνοδεύουν παντοτινά τη μνήμη του, γιατί είναι μπόλικά, σημαντικά και άξια να διδάξουν τον καθένα.

Η πρόσχαρη και πλούσια σε συναισθήματα καρδιά του θα θερμαίνει το νου και την καρδιά όλων όσοι γνώρισαν την καλοσυνάτη και υποδειγματική αγνή παρουσία του.

Τον τελευταίο καιρό οι δοκιμασίες που ταλαιπώρησαν την υγεία του δεν τον κατέβαλαν ψυχικά, αλλά με υπομονή βάδισε το ύστατο εγκόσμιο μονοπάτι, αφήνοντας ως ζωντανή παρακαταθήκη τη σεμνή κι απέριττη ανθρωπιά του.

Ο επίγειος βίος του Μιχάλη τερματίστηκε και τώρα πια διαβαίνει από τα πρόσκαιρα στα επέκεινα.

Ευχόμαστε ο Τριαδικός Θεός της αγάπης να αναπαύσει την ψυχή του και να δίνει βάλσαμο παρηγοριάς στη φιλόστοργη γυναίκα του, στα αγαπημένα παιδιά και στα εγγόνια του.

Δυστυχώς, η όποια ανθρώπινη προσπάθεια δεν μπορεί να αποτρέψει τη μεγαλύτερη αλήθεια της ζωής: **" ταύτα πάντα θάνατος διαδέχεται "**. Στο κύλισμα των χρόνων, το οδοιπορικό της εγκόσμιας περπατησιάς λιγοστεύει την ανάσα μας, βοηθώντας να αποκτήσουμε βαθύτατη πεποίθηση της προσωρινότητάς μας.

Υπάρχουν όμως συναισθήματα που δονούν την ψυχή μας. Ένα τέτοιο συναίσθημα είναι και η απόδοση του οφειλόμενου ηθικού μας χρέους προς εκείνους που έζησαν με κύριο μέλημά τους τις ηθικές αξίες.

*Μιχάλη, θα παραμείνεις πάντα μια εμβληματική φυσιογνωμία που θα δίνει σε όλους εμάς ένα διαρκές «**Ναξιακό Παρόν**».*

Αποστόλης Νικολάου Σαχάς

Ζωγράφος